

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/153/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7808208752
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7808208752.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v spore žalobcov 1) B. E., nar. X. X. XXXX, bytom R. Č.. XX, 2) K. S., nar. X. X. XXXX, bytom Y. C., M.. I.. K.. Š. Č.. XXX a 3) K. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. Č.. XX, všetci žalobcovia v 1. až 3. rade právne zastúpení JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom so sídlom v Rožňave, Ul. Hviezdoslavova č. 4, proti žalovanému K.Y. E., nar. X. X. XXXX, bytom I.. K.. Š. Č.. XXX, Y. C.Á., právne zastúpený JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Šafárikova č. 71, o zrušenie a vyporiadanie predmetu podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcov v 1., 2. a 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava, č.k. 8C/155/2008-563 z 26.10.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol a že o trovách konania súd rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej.
2. V zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co/134/2011 z 20.3.2014 odvolací súd uviedol, že u účastníkov nešlo o spoločnú podnikateľskú činnosť, je predčasný. Podnikateľská činnosť môže byť vykonávaná aj prostredníctvom združenia upraveného Občianskym zákonníkom, pre vznik ktorého postačuje aj neformálna, teda i ústna zmluva uzavretá medzi jeho členmi, ak sa títo dohodli na jej podstatných náležitostiach. Z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania a skutočností, ktoré vyšli za konania najavo sa javí, že účastníci konania sa po skončení pracovného pomeru dohodli na spojení sa za účelom výkonu ťažobnej činnosti v oblasti ťažby dreva pre objednávateľa Lesy SR, závod Rožňava za účelom zisku, t.j. na dosiahnutie dohodnutého účelu ich pracovnou činnosťou. Podľa tvrdenia žalobcov dohodnúť sa mali aj na spôsobe delenia zisku (rovnakým dielom), čo však žalovaný popieral o.i. z dôvodu, že finančné prostriedky určené za zbližovanie dreva neboli rovnaké ako za ťažbu, preto peniaze ktoré obdržal za vykonanú ťažobnú činnosť boli ním rozdeľované tak, že rovnakým dielom boli prerozdelené žalobcom peniaze za ťažbu a on si ponechal peniaze vyčlenené za zbližovanie. Zároveň však uviedol, že pokiaľ ide o žalobcov, napriek tomu, že hodnota jednotlivých prác u nich bola odlišná, u všetkých sa malo za to, ako keby vykonávali ťažbu dreva. Javilo sa preto potrebným podrobným žalobným výsluchom žalobcov a žalovaného objasniť obsah dohody medzi nimi pri začatí spoločnej ťažobnej činnosti a teda predovšetkým objasniť, či medzi nimi svojim obsahom nedošlo k uzavretiu ústnej dohody o vzniku združenia. V takom prípade by totiž veci zakúpené počas spoločnej činnosti nepochybne patrili do ich podielového spoluvlastníctva.
3. Súd v intenciách rozhodnutia krajského súdu opätovne na pojednávaní vypočul účastníkov konania, svedkov Q.. K. L., Q.. G. X., K. Y., Q. R., pričom zistil tento skutkový stav.
4. Žalobcovia zdôraznili, že so žalovaným podnikali v rámci združenia bez ohľadu na to, či v danom prípade bola alebo nebola písomne dohodnutá forma spoločného podnikania. Tak, ako to vyplýva aj zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Košice, zmluva o združení nemusí mať písomnú formu,

teda tým, že všetci účastníci konania sa zhodne dohodli na spoločnom podnikaní, tak ako to vyplýva aj z výpovede žalobcov, aj svedka Q.. X., činnosť, ktorú vykonávali, bolo možné realizovať výlučne v rámci tzv. pracovných skupín, pracovných partií, v rámci ktorej mali rozdelené úlohy, ktoré plnili a na základe ktorých následne bolo fakturované aj odberateľovi. Je nemysliteľné, aby za spoločnú činnosť bola odmena vyplácaná len jednému z tých, ktorí participovali na spoločných aktivitách, čo by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi. V konečnom dôsledku peniaze, ktoré by sa takto nerozdelili, by tvorili predmet bezdôvodného obohatenia na strane toho, kto tieto peniaze síce získal, ale ich nerozdelil tak, ako to bolo dohodnuté medzi účastníkmi konania.

5. Lesy SR v podstate vyplatili celú sumu peňazí za vykonané práce a nerozlišovali jednotlivé druhy prác ako približovanie, ťažba dreva a podobne. Hneď v začiatku spoločného podnikania sa kúpil traktor, lebo zo začiatku ho mali len v nájme. Nájom za traktor sa platil z účtu žalovaného, lebo účet bol vedený len na žalovaného. Žalobcovia spočiatku mali vedomosť o tom, aká suma peňazí bola poukázaná na účet žalovaného a ako sa s ňou nakladalo. Kúpili sa pohonné hmoty, súčiastky, motorové píly, financovali sa opravy a bola im vyplácaná aj odmena za vykonanú prácu. V podstate z účtu žalovaného boli uhrádzané všetky náklady, výdavky, ktoré súviseli s podnikaním. Kúpil sa aj vozík na prepravu koní. Dostávali rovnakú sumu peňazí, hoci každý vykonával inú prácu a mali za to, že aj žalovaný má mzdu v rovnakej výške ako žalobcovia.

6. Súd uviedol, že svedok Q.. G. X., tiež trval na svojej pôvodnej svedeckej výpovedi, tiež uviedol, že naďalej pracuje ako vedúci Lesnej správy v Nižnej Slanej. Bol pri tom, keď účastníci predmetného sporu ukončili pracovný pomer s Lesmi SR v r. 2003. V tom čase bol žalovaný - pán K. E. vodičom špeciálneho lesného traktora, ktorý sa dával do prenájmu a pracovníci to tzv. súkromného sektora. Takto sa vytvárali pracovné skupiny. Keďže traktor bol daný do prenájmu pánovi E., on si ho bral do prenájmu, na jeho účet sa vyplácala celá mzda pracovnej skupiny. Za všetky činnosti, ktoré vykonávali, peniaze obdržal pán K. E. a už bolo na nich, ako sa dohodli ohľadne vyplácania ostatných členov pracovného tímu. Odmena za prácu sa počítala tak, že boli tam mzdové náklady, náhrady za materiál, za pohonné hmoty, náhradné diely. V kalkulácii nákladov bola započítaná aj hodnota toho stroja a to v takej výške, ako bola nákupná cena stroja a to bola rozpočítaná na určitú dobu odpisov. V tej dobe už motorové píly mali vlastné. Hlavnú časť peňazí, ktorú odoberal pán K. E. predstavovala hlavne hodnota stroja, potom to boli mzdy, náklady na opravy, na pohonné hmoty a údržbu. Bolo na nich, ako sa dohodli ohľadne delenia peňazí, ale keď si delili náklady mali si deliť aj výnosy, ale bolo to na ich rozhodnutí. Faktúry sa uhrádzali K. E. a znovu zdôraznil, že bolo na vnútornej dohode samotné vyplácanie peňazí. Zodpovednosť mal každý za svoju vykonanú prácu aj za kvalitu práce. Za nedodržanie zmluvy by bol zodpovedný len pán K. E. s tým, že by sa mohla krátiť odmena za vykonanú prácu a tak by boli vlastne postihnutí všetci. Voči Lesom SR však mal zodpovednosť len pán K. E.. O bezpečnosti práce boli poučovaní všetci, ktorí vykonávali práce tak, ako je tomu aj teraz, keď každý jeden, kto vykonáva prácu, podpisuje záznam - poučenie o bezpečnosti práce. V tom čase, keď sa vykonávali práce v partiách, jeden bol určený ako vedúci. Teraz sú už inak riešené tieto práce v rámci dodávateľov a subdodávateľov, teraz si môže aj každý samostatne vykonávať prácu. V podstate aj vtedy mohli pracovať aj samostatne, mohli si zobrať ďalší traktor, vytvoriť dve partie a podobne. Oni však boli fungujúca skupina, ale o ich interných - vnútorných dohodách vedomosť nemal.

7. Z výpovede svedka, K. Y. je zrejme, že pracoval ako živnostník a vykonával ťažobnú činnosť, pracoval aj s pánom K. E. t. j. žalovaným, hlavne keď mali veľa práce, bol mu pán E. vypomáhať, bolo to hlavne v období kalamity, vtedy u neho pracovalo viacero partií. Rovnako u neho pracovali aj žalobcovia v 1. až 3. rade po dobu 3 až 4 mesiacov, po vykonaní prác im bola vyplatená odmena pánovi Jánovi Bendíkovi, s ktorým sa dohodol ústne na rozsahu prác, ako aj cene. Pán K. E. vyfakturoval za vykonanú prácu, na základe čoho sa mu vyplatila vyfakturovaná suma, ktorú následne aj on vyfakturoval Lesom SR. Svedok, Q. R. vypovedal, že vykonával prácu pilčíka, na základe živnostenského oprávnenia. T. č. pracuje u žalovaného, v jeho pracovnej skupine. Pracuje u neho asi 2 roky. V čase, keď robili u neho žalobcovia, chodil mu tiež vypomáhať, podľa potreby. V tom čase pracoval aj so žalobcami spoločne. Bol vyplácaný podľa toho, koľko dní odpracoval a to mesačne, za počet odpracovaných dní a množstvo vykonanej práce. V súvislosti s evidenciou o vykonanej práci svedok uviedol, že zrejme sa viedla nejaká evidencia, fakturovalo sa tak, že ústne sa označila suma, ktorá sa mala vyfakturovať, tá sa uviedla aj vo faktúre a na základe vystavenej faktúry boli vyplatené peniaze. Súd vo veci vykonal dokazovanie okrem výsluchu účastníkov a svedkov - Q.. G. X.J., Q.. K. L., K. Y., Q. R., G. E., P. E., aj listinnými dôkazmi - vyšetrovacím spisom sp. zn. ČVS: ORP 111 JPRV08, výzvou adresovanou žalovanému zo dňa 30. 1. 2008, správami Lesov SR, OZ Rožňava zo dňa 17. 3. 2009, zo dňa 27. 8. 2009, pripojenými dokladmi, faktúrami vystavenými žalovaným pre LESY SR š.p. BB, závod Rožňava, Lesná správa Nižná Slaná, výpisom z účtu žalovaného č. 00010916944 z Poštovej banky, Zmluvami o vykonaní prác v lesníckej

činnosti č. 41/21/Dt/2003 zo dňa 5. 5. 2003, č. 21/21/Dt/2004 zo dňa 2. 1. 2004, č. 4/21/Dt/2005 zo dňa 15. 12. 2004, č. 14/21/Dt/2006 zo dňa 9. 1. 2006, Dodatkom k zmluve zo dňa 2. 1. 2004, znaleckým posudkom č. 16/2010 Q.. V. E., živnostenskými oprávneniami žalobcov a žalovaného, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi.

8. Ako to vyplýva zo znaleckého posudku č. 16/2010 Q.. V. E., vyčíslenie skutočnej sumy, ktorá bola vyplatená žalovaným za obdobie od 5. 5. 2003 do 30. 11. 2007, žalobcom v 1. až 3. rade, nebolo možné z dôvodu, že neboli predložené všetky doklady, ktoré boli potrebné pre samotné vyčíslenie a okrem toho žalovaným boli vystavené faktúry aj iným odberateľom (K. Y., J.-Z., K.Y. J., G.). K všetkým predloženým faktúram neboli predložené súpisy vykonaných prác a dodávok, objednávky, dodacie listy, ktoré by vypovedali o skutočne vykonaných prácach na určitej lokalite lesných pozemkoch. Vykázané príjmy v účtovnom výkaze nezodpovedali vystaveným faktúram K. L. a prijatým finančným prostriedkom od K. E. oproti prijatým finančným prostriedkom za kalendárny rok 2006 a 2007 a ani vyčíslené sumy, ktoré boli vyplatené žalovaným K. E. za obdobie od 5. 5. 2003 do 30. 11. 2007 žalobcom v 1. až 3. rade B. E., K. S. A. K. L.. Ako to vyplýva zo znaleckého posudku, žalovaným K. E. za sporné obdobie bolo vyplatené prostredníctvom bankového účtu a pokladne žalobcom v 1. až 3. rade za kalendárny rok 2003 celkom 316 900,- Sk, za kalendárny rok 2004 suma 846 000,- Sk za kalendárny rok 2005 suma 829 000,- Sk, za kalendárny rok 2006 suma 851 000,- Sk a za kalendárny rok 2007 suma 982 511,- Sk. Žalovaný K. E.Í. za sporné obdobie obdržal od LESOV SR š. p. Banská Bystrica, závod Rožňava za rok 2003 sumu 596 403,10 Sk, za kalendárny rok 2004 sumu 1 471 164,- Sk, za kalendárny rok 2005 sumu 2 370 282,- Sk, za kalendárny rok 2006 sumu 3 313 195,- Sk, za kalendárny rok 2007 sumu 117 643,- Sk. Vychádzajúc zo znaleckého posudku nebolo možné jednoznačne určiť, aká konkrétna suma mala byť vyplatená jednotlivým žalobcom na základe vykonaných prác a nie je zrejmé ani to, akú finančnú čiastku si žalovaný navýšil za spoločne vykonané práce so žalobcami, prípadne akou konkrétnou čiastkou zostal žalobcom dlžný. Z predložených faktúr, ktoré sú súčasťou spisu je zrejmé, že žalovaný fakturoval faktúry odberateľovi LESY SR š. p. Banská Bystrica, závod Rožňava za prevedené práce. Aj protokoly o prevzatí prác a pracovísk od dodávateľa boli potvrdené K.Y. E. t. j. žalovaným. Z výpisu zo Živnostenského registra SR vyplýva, že žalobcovia v 1. až 3. rade, ako aj žalovaný disponovali so živnostenským oprávnením, každý samostatne okrem iného s predmetom podnikania v rámci lesníctva a ťažby dreva a to od 5. 5. 2003. Z vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP - 111/JP-RV-2008 vyplýva, že žalobcami bolo dňa 7. 2. 2008 podané trestné oznámenie na žalovaného K. E. pre podozrenie trestného činu sprenevery a skrátenia dane a poistného. Uznesením OR PZ v Rožňave, Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa 26. 3. 2008 bola trestná vec podozrenia zo spáchania zločinu sprenevery, ktorej sa mal dopustiť K. E., že svojim dodávateľom B. E., K. S. A. K. L. neuhrádzal finančné prostriedky v plnej výške za jemu dodané práce, odmietnutá, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania.

9. Súd citoval §§ 142 ods. 1 OZ, 136, 137, 834 OZ a dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania dospel k tomu právnenému záveru, že žaloba žalobcov je nedôvodná a neopodstatnená. Žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno, keďže nepreukázali, že sporné hnutelné veci, patria do podielového spoluvlastníctva účastníkov, a nepreukázali ani dôvodnosť vyplatenia im patriacich finančných podielov žalovaným naopak, jednoznačne bolo preukázané, že sporné veci patria do výlučného vlastníctva žalovaného, ktorý predložil aj dôkazné listiny preukazujúce jeho výlučné vlastnícke právo k sporným hnutelným veciam. Súd nepovažoval za dôvodnú časť žaloby, v zmysle ktorej žalovaný mal byť zaviazaný vyplatením čiastky po 100 000,- Sk žalobcom v 1. až 3. rade titulom vyporiadania podielov, keďže nebolo u žalobcov a žalovaného preukázané, že sa jednalo o spoločný podiel, v danom prípade o spoločné podnikanie, keďže nebola uzavretá žiadna zmluva o spoločnom podnikaní, nebolo vytvorené ani združenie, v zmysle ktorého mali účastníci spoločne podnikat'. Preukázaná bola skutočnosť, že žalobcovia ako aj žalovaný podnikali samostatne na základe svojich živnostenských oprávnení, samostatne si viedli účtovníctvo, čo v konečnom dôsledku vyplýva aj zo samotného znaleckého dokazovania a predložených dôkazných listín, ako aj z výpovedí svedkov a v neposlednom rade aj účastníkov. Opätovne vypočutí svedkovia Q.. L. A. Q.. X. vo svojich výpovediach zdôraznili, že mali vedomosť o tom, že žalobcovia a žalovaný pracovali v tíme, v pracovnej skupine, ale ako sa dohodli ohľadne vyplácania mzdy, prípadne nákladov, bolo na nich. Vo svojich výpovediach potvrdili aj to, že v tíme K. E. pracovali aj iní, ako napríklad Q. R., I. J. a pracovná skupina žalovaného zase pracovala a vykonávala ťažobnú činnosť aj u pána Novotného a na základe vystavených faktúr im boli vyplatené mzdy. Každý mal zodpovednosť za svoju vykonanú prácu, za kvalitu práce s tým, že za nedodržanie zmluvy bol zodpovedný len pán K. E. t. j. žalovaný.

10. Opätovne súd poukázal na to, že pokiaľ žalobcovia poukázali na nezákonné konanie žalovaného v súvislosti s fakturáciou (vystavené fiktívne faktúry, opravené faktúry), v tomto smere bolo potrebné prípadné nezákonné konanie žalovaného signalizovať orgánom činným v trestnom konaní, keďže o

prípadnom nezákonnom konaní žalovaného nie je možné rozhodovať v tomto konaní, s čím nesúvisí ani dokazovanie v súvislosti s predmetnou žalobou o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, prípadne vydanie bezdôvodného obohatenia. V tomto konaní, keďže nie je možné jednoznačne určiť, akú čiastku bol povinný žalovaný vyplatiť žalobcom, nebola preukázaná ani skutočnosť, že žalobcovia nemali vyplatené peniaze za prevedené práce, naopak, žalobcovia obdržali finančné prostriedky od žalovaného, na základe čoho si vystavili aj faktúry, čo sami potvrdili a pokiaľ mali za to, že im neboli vyplatené peniaze za prevedené práce, mali možnosť sa domáhať svojho nároku už v čase, keď za vykonané práce nedostali primeranú finančnú odmenu (nie s odstupom niekoľkých rokov), prípadne ak nesúhlasili s výškou vyplatenej sumy, nemali si vystavovať faktúry na sumy, s ktorými nesúhlasili. Ani odkaz na vyšetrovací spis nie je dostatočný pre občianskoprávne konanie, naviac, keď konanie bolo v trestnej veci podozrenia zo spáchania zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1), 3) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť žalovaný, odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania, alebo na postup podľa § 197 ods. 2) Tr. poriadku. Súd opätovne zdôraznil, že nemôže nachádzať dôkazy a nemôže znášať dôkazné bremeno za žalobcov. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť účastníka konania za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých vykonaných dôkazov. V prípade, že súd nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie, musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, teda zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. V danom prípade dôkazné bremeno bolo na žalobcoch, ktorí tvrdili, že vyššie uvedené sporné veci patria do podielového spoluvlastníctva a domáhali sa jeho vyporiadania, ako aj finančného vyrovnania podielov. Tvrdenie žalobcov nebolo preukázané, žalobcovia nepreukázali, že sporné veci patria do podielového spoluvlastníctva, ako to tvrdili vo svojej žalobe, resp. aj v priebehu konania, preto nebolo možné zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo k sporným veciam a nebolo možné rozhodnúť ani o vyporiadaní podielov, ktorý nárok zo strany žalobcov nebol preukázaný. Žalobcovia ako účastníci konania neunesli dôkazné bremeno v danej rovine, preto ich návrh súd v celom rozsahu zamietol, keď existencia podielového spoluvlastníctva k sporným veciam označeným v žalobe vrátane finančného vyporiadania podielov nebola preukázaná a tým sa nepotvrdila opodstatnenosť a dôvodnosť žaloby. Pokiaľ by súd nárok žalobcov posudzoval v zmysle § 451 ods. 1), 2) OZ, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ani v tomto smere nie je určitá výška plnenia, ktorá by mala byť predmetom vydania. Nie je zrejmé, za ktoré práce žalobcovia nemali vyplatenú odmenu, v akom rozsahu, za ktoré obdobie, aj v tomto smere musí mať súd jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie, čo v danom prípade absentuje. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 834 OZ, kedy majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov, citované ustanovenie vyjadruje všeobecnú zásadu o vzniku spoluvlastníctva všetkých účastníkov združenia k majetku, ktorý bol získaný pri výkone spoločnej činnosti účastníkov združenia. Jedná sa tu o občianskoprávne združenie bez právnej subjektivity, ktoré vzniká uzavretím zmluvy o združení.

11. V podanom odvolaní žiadali žalobcovia z dôvodu neúplného zistenia skutkového stavu, lebo súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ďalej dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, naviac jeho rozhodnutie zjavne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ktoré navyše v rozpore s § 226 O. s. p. je v rozpore aj s právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v jeho skoršom, zrušujúcom rozhodnutí), ktoré skutočnosti zakladajú odvolací dôvod v zmysle § 205/2c, d, f) O. s. p. Na prvom mieste by sme radi uviedli, že pokiaľ súd sa zmieňuje o stave dôkaznej núdze, do ktorého sme sa mali dostať, nie je možné stotožniť sa s jeho názorom. Svoje tvrdenia sme preukázali jednak našimi výpoveďami, jednak aj výsluchom v konaní vypočutých svedkov (vrátane aj ich pôvodných výpovedí, ktoré nezmenili, aj keď pre odstup času sa už svedkovia pamätali pochopiteľne na skutkové okolnosti menej presne, ako pred niekoľkými rokmi, keď boli prvýkrát vypočutí), ale čiastočne aj vypracovaným znaleckým posudkom a výsluchom samotného znalca. Znovu pritom podčiarkujeme, že súd do konania pribral takého znalca, ktorého posudok nebol vypracovaný tak, aby objasnil všetky skutočnosti dôležité pre toto konanie, čo platí aj o jeho výpovedi. Žiaľ, nášmu dôkaznému návrhu na pribratie iného znalca do konania vyhovené nebolo v dôsledku čoho nám bolo v podstate znemožnené, aby sme naše tvrdenia a našu pravdu ešte viac preukázali, všetko tak, ako smejo namietali nielen už v nami skôr podanom odvolaní, ale aj na pojednávaní 28. 7. 2015 v novom konaní (napadnutý rozsudok však nedáva odpoveď ani na to, prečo tento náš dôkazný návrh nebol akceptovaný, čím nám súd podľa nášho názoru odňal možnosť konať pred ním a minimálne v tomto rozsahu je jeho rozsudok aj nepreskúmateľný). Nepochybujeme o tom, že si odvolací súd urobí totožný obraz o znaleckom posudku a o výsluchu znalca, keď sa s nimi bude oboznamovať. Už samotná „návrh“ znalca, aby sme sa dohodli, vyvoláva dojem, že niečo s týmto posudkom nie je v poriadku, keďže znalcovi neprislúcha dávať takéto návrhy, navyše je logické, že ak by sme sa boli

vedeli skôr dohodnúť, tak by sme sa nesúdili. Napriek tomu však dávame do pozornosti tvrdenie pána znalca počas jeho výsluchu, v zmysle ktorého naša činnosť vykazovala prvky spoločného podnikania. Máme za to, že na rozhodnutie vo veci samej je úplne bez právneho významu, či medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o združení alebo nie, predsa veci do podielového spoluvlastníctva môžu nadobúdať nielen účastníci združenia, ale aj iné osoby. Rovnako nemá žiadnu právnu relevanciu, či sme mali vedený spoločný účet alebo nie, myslíme si, že dôležité bolo napr. prijať spoločné rozhodnutie o kúpe traktora a vyplatenie kúpnej ceny zaň zo spoločných prostriedkov. V tejto súvislosti znovu podčiarkujeme, že žalovaný ani nemal odkiaľ mať peniaze na jeho kúpu, než práve z našej spoločne vykonávanej činnosti. V konečnom dôsledku otázka existencie alebo neexistencie zmluvy o združení už ani preto nemôže mať žiadnu právnu relevanciu na posúdenie tejto veci, lebo združenia nemajú právnu subjektivitu (viď § 829/2 OZ)!!! Otázka spoluvlastníctva k traktorom nesporne vyplýva aj z tej skutočnosti, že sme sa všetci k nemu aj správili tak, ako jeho spoluvlastníci, veď sme sa oň spoločne starali, spoločne sme ho opravovali, spoločne sme doň investovali a pod. Navyše namietame, že hoci z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaný bol vzatý aj k trestnoprávnej zodpovednosti pre svoje podvodné konanie spojené s fiktívnym, nedôvodným vyrábaním podnikateľských nákladov tak, ako sme to namietali v priebehu konania, ku ktorému konaniu sa aj priznal; bolo voči nemu vznesené obvinenie a aj zaplatil zatajenú daň a preto bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené len z dôvodu účinnej ľútosti. Súd však tento spis nepripojil i napriek tomu, že sme sa toho dožadovali (už aj v pôvodnom konaní). Záverom by sme chceli zvýrazniť, že my sme žalovanému nepožičali peniaze na kúpu žiadnych vecí (ani on opak netvrdí, nepredkladá žiaden dôkaz o pôžičke a pod., súd však naše zhodné tvrdenia i napriek tomu spochybňuje), ale sme kupovali veci zo spoločných peňazí. Radi by sme pritom dali do pozornosti, že aj v prípade uzavretia písomnej zmluvy o združení by sme všetci ostali fyzickými osobami - živnostníkmi, keďže združenie nemá právnu subjektivitu. Správnosti tohto názoru nasvedčuje aj skutočnosť, že združenia ani nemajú právnu subjektivitu (viď § 829/2 OZ), teda bez ohľadu na to, či bolo medzi účastníkmi konania založené združenie alebo nie, predmetné vozidlo by nemohlo byť zaevidované na združenie, ale výlučne len na jedného z jeho členov, keďže jeho evidencia na viaceré osoby nie je možná. Nazdáme sa, že súd pri svojom rozhodovaní sa vôbec neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a o veci rozhodol rovnako, ako tomu bolo jeho skorším rozhodnutím. Sme však presvedčení o tom, že takýto spôsob rozhodnutia zjavne nie je v medziach právneho názoru vysloveného odvolacím súdom, keďže tento súd v treťom odseku na strane 7 svojho rozhodnutia vyslovene uviedol, že nie je opodstatnené tvrdenie o neunesení dôkazného bremena, a teda súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam tak, ako to má na mysli § 205/2d O. s. p. Teda už v čase pôvodného rozhodovania odvolacieho súdu nebol správny názor o neunesení dôkazného bremena, medzičasom sa nevykonala žiaden iný dôkaz, ktorý by spochybňoval nami uplatnený nárok, napriek tomu súd znovu dospel k záveru o tom, že sme neunesli dôkazné bremeno... Zároveň by sme radi dali do pozornosti, že takýto spôsob rozhodnutia odporuje nielen dobrým mravom, ale aj zásadám logického myslenia, hlavne však aj výsledkom vykonaného dokazovania. Je totiž nutné zvýrazniť, že sám žalovaný priznal, že naše účastnícke výpovede sú pravdivé (viď tretí odsek na strane 7 Zápisnice o pojednávaní zo dňa 28. 7. 2015), teda de facto uznal dôvodnosť nami podanej žaloby, ale súd i napriek tomu túto zamietol (v rozpore aj s právnym názorom odvolacieho súdu). Je nutné podčiarknuť, že samotná výpoveď žalovaného (dokonca aj nad tento rámec) potvrdzuje, že žalovaný nás klamal ohľadne nášho spoločného podnikania. Inak totiž nie je možné vysvetliť jeho výpoveď v tom slova zmysle, že mal snahu o to, aby sme boli čo najmenej škodní"... S tým teda, že škodní budeme, nepochybne kalkuloval. Za zmienku stojí aj jeho výpoveď, že on sa sám rozhodol, bez nás (pritom pripustil nami tvrdenú dohodu), že si bude nechávať až 2/3 - iny z čiastok nám vyplatených on sám, kým nás trochu bude uspokojovať zo zvyšnej 1/3 - iny sumy!!! Súd však nevykonala dokazovanie na preverenie toho, či nám trom aspoň tú 1/3 - inu (pre trochu to činí len 1/9 - inu pre každého) vyplácal, pretože nevykonala nami navrhnutý dôkaz nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania.. Súd sa už vôbec nevysporiadal s otázkou dohody delenia spoločného zárobku, hoci aj sám žalovaný túto dohodu pripustil. O tom, že jeho spôsob delenia zisku nebol v poriadku svedčí aj to, čo sme už aj doteraz tvrdili, že my sme živorili (z 1/9 - itiny zárobku), kým si on žil nad pomery (z 2/3 - in zárobku). Stojím pritom za zmienku, že žalovaný potvrdil i to, že on sa takto „rozhodlo!" sám, bez nás!!! Súd sa rovnako nevenoval otázke, či odmena za ťažbu resp. približovanie dreva je naozaj taká markantná, ako to tvrdí žalovaný, a síce že pomer delenia príjmov má v 2/3 - iny pre jedného a 1/3 - ina pre trochu!!!! Navrhli zrušiť rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobe vyhovieť, navrhli priznať náhradu trov odvolacieho konania.

12. O. i. tvrdili, že ak by aj neboli spoločne podnikali, oni mohli veci konkrétne napr. lesný kolesový traktor nadobudnúť do ich podielového spoluvlastníctva, oni ho spoločne kupovali zo spoločne zarobených peňazí, teda spolurozhodovali o jeho kúpe a spolu aj jednali. Predsa žalovaný pre seba LKT (lesný

traktor - poznámka odvolacieho súdu) nepotreboval a ani nemal naň peniaze, k jeho kúpe mohlo dôjsť výlučne len tak ako oni uviedli.

13. Vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 10.3.2016 (č. I. 587 až 589) navrhol žalovaný potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať trovy konania.

14. Okrem iného vo vyjadrení dôvodil, že pokiaľ súd žalobu žalobcov zamietol, rozhodol tak po objasnení všetkých právne významných skutočností. Ako vyplýva aj z obsahu odvolania žalobcov, na svoju obranu neuvádzajú žiadne nové skutočnosti, ktoré by súdu neboli známe a s ktorými by sa súd neoboznámil a nevysporiadal sa s nimi. Odvolací súd zrušil rozsudok z dôvodu, že je predčasné s poukazom, že podľa § 834 OZ majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov združenia. Ale žalobcovia sa predsa dovolávali zrušenia a vyporiadania PS zo spoločného podnikania, ktorého forma ale nebola preukázaná. Preto je právne irelevantné dovolávať sa zrušenia a vyporiadania PS k veci am, ktoré preukázateľne nadobudol žalovaný, ktorý podnikal vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a nadobudol veci od tretej osoby na základe kúpnej zmluvy. Súd vyčerpávajúcim spôsobom doplnil dokazovanie, keď opakovane vykonal výsluchy aj nad rámec prvého konania svedkov, ktorí potvrdili, že aj za nedodržanie dodávateľskej zmluvy voči Lesom SR bol zodpovedný len a len žalovaný, čo potvrdil aj svedok za dodávateľa Lesov SR - Q.. C. X.. Účastníci preukázateľne podnikali dodávateľským spôsobom, za práce mali zaplatené. Žalovaný svoju podnikateľskú činnosť vykonával v období od 05.05.2003 -30.01.2007 výlučne formou živnosti na základe živnostenského oprávnenia vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť. Pokiaľ vykonávali práce žalobcovia pre žalovaného, vykonávali ich dodávateľským spôsobom, za práce na základe nimi vystavených faktúr mali za práce zaplatené. Za celú dobu podnikania, žalobcovia nereklamovali faktúry, nevrátili faktúry. V inkriminovanom období pre žalovaného pracovali tiež aj iné subjekty a tiež pracovali v lese tímovo, za práce boli vystavené faktúry, ktoré mali takým istým spôsobom uhrádzané, ako žalobcom, faktúry nikdy nikto nereklamoval. Účtovníctvo taktiež nebolo vedené, ako sa predpokladá v prípade spoločného podnikania. Účtovníčka svedkyňa p. G. E.Š. predsa potvrdila, že cit. „ ... ja som u nich neevidovala žiadne spoločné účtovníctvo. ...“ koniec cit. , teda v rámci údajného spoločného podnikania. Každému z účastníkov robila samostatné jednoduché účtovníctvo, každý konal vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Aj znaleckým posudkom Q.. V. E. č. 16/2010 bolo preukázané, že účtovníctvo za združenie nebolo vedené, žiadna ročná účtovná závierka spoločníkov spoločenstva neexistovala. Navyiac samotní žalobcovia na rozdiel od žalovaného, nepredložili znalcom ani kompletne účtovné doklady, výkazy o majetku a záväzkoch, daňové priznania za roky 2003 -2007 komplexne, čo sa konštatuje hneď v úvode znaleckého posudku. Žalovaný nebol odsúdený a preto si vyhradzuje, aby zo strany žalobcov si osobovali hodnotiť žalovaného žalobcovia, poškodzovať meno žalovaného. Žalovaný má právo predsa sa vyjadrovať v merite veci, má právo zaujímať právne závery, aktívne sa zúčastňovať súdneho konania a pokiaľ nesúhlasí s uplatňovanými nárokmi žalobcov, to ich ešte neopravňuje súdiť žalovaného a obviňovať ho.

15. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

16. Podľa § 470 ods.2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

17. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

18. Ekvivalentom žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. je § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), ktorý sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1,2

CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Ťažisko dokazovania je vždy v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho závery môže korigovať len odvolací súd, za týmto účelom ale musí vykonávať dokazovanie podľa § 213 O.s.p., odvolacie námietky odporcu sa preto javia ako účelové, keďže nebol ponúknutý dôkaz, ktorý by mal zvrátiť zistený skutkový materiál tak ako ho zhromaždil súd prvého stupňa, samozrejme nie je opodstatnené ani odvolanie navrhovateľa.

20. Spätosť konania prvostupňového ako aj konania pred odvolacím súdom znamená, že ak odvolací súd neopakuje dokazovanie, nemôže ani zákonne korigovať rozhodnutie súdu prvého stupňa (OSŽ, 6.vydání Bureš, Drápal, Krčmář, Mazanec, rok 2003, Komentář k § 213).

21. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti a ďalších výrokoch potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p.

22. Odvolací súd k odvolacím námietkam ešte dodáva: Znalecký posudok je presvedčivý a odvolací súd zvyrazňuje, že Q.. V. E. v znaleckom posudku č. 16/2010 konštatoval, že účtovníctvo združenia nemohlo byť vedené, nikto ho nevedol, žiadna ročná účtovná závierka spoločníkov spoločenstva neexistovala a navyše samotní žalobcovia na rozdiel od žalovaného nepredložili znalcom ani kompletné účtovné doklady, výkazy o majetku a záväzkoch, daňové priznania za roky 2003 až 2007 komplexne a tak aj objektívne sa dostali do dôkaznej núdze a ani znalec nemohol zistiť a preveriť tvrdenia o účtovníctve žalobcov. Súd prvej inštancie sa vyjadril aj k trestnému konaniu, žalovaný má právo sa vyjadrovať v merite veci a môže v civilnom konaní uviesť svoj právny záver, aktívne sa aj zúčastňoval súdneho konania, ale nemožno ho apriori odsudzovať a obviňovať z niečoho, čo neurobil v trestnom konaní. Žalobcovia sa dostali do dôkaznej núdze a súd prvej inštancie musel návrh žalobcov zamietnuť.

23. Popísanie námietok v odvolaní, že žalobcom mal ústne žalovaný potvrdiť, že on sa mal rozhodnúť sám bez nich a súd nezisťoval kto akú ťažbu realizoval a sa nevenoval otázke približovania dreva a že táto otázka mala byť zo strany súdu pochybne nedokazovaná tak markantne ako to tvrdí žalovaný a síce, že pomer delenia príjmov má byť 2/3 pre jedného a 1/3 - tretina pre troch nie je správne a zákonné, odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, že ak súd prvej inštancie vykonal dôkazy, rozhodol vo veci, posúdil právne spor a neboli vykonané z jeho strany ďalšie dôkazy to ešte neznamená, že rozhodol nezákonne.

24. Účelové tvrdenia žalobcov ako aj ich subjektívne náhľady na spor ešte neznamenajú, že rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný alebo že nemá atribúty presvedčivosti rozsudku. Súd vychádzal z navrhnutých dôkazov a po neunesení dôkazného bremena žalobcami, nasledovala procesná zodpovednosť strán sporu za to, že počas konania svoje tvrdenia nepreukázali a z toho dôvodu musel a aj mal rozhodnúť súd prvej inštancie v neprospech žalobcov. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnutie o veci samej i v takých prípadoch, kde určitá skutočnosť, ktorá je významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, pre nečinnosť účastníkov a to aj v dôsledku nesplnenia povinnosti uloženej účastníkom v ust. § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. (teraz už strán sporu, poznámka odvolacieho súdu) nebola vôbec alebo z objektívnych dôvodov nemohli byť preukázané (porovnaj aj závery pri hodnotení dôkazov v rozsudku NS SR 2MCdo/16/2010).

25. Súd prvej inštancie po poučení vypočul viacerých svedkov a z dôvodu dôkaznej núdze na strane žalobcov žalobu aj zamietol.

26. Odvolací súd poznamenáva, že ak súd prvej inštancie zákonne odôvodnil svoj rozsudok, vykonal relevantné navrhnuté dôkazy a poskytol odpoveď stranám sporu na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v spore, jeho rozhodnutie je natoľko presvedčivé a to aj z hľadiska právneho posúdenia veci ako aj presvedčivosti rozhodnutia, že v konaní keď interpretoval právne normy nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a preto aj záver súdu prvej inštancie je opodstatnený a v konečnom dôsledku správny a zákonný.

27. Odvolací súd nevykonával dokazovanie, nenariadil doplnenie dokazovania podľa § 213 O.s.p. (podľa právnej úpravy do 1.7.2016); preskúmal správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to aj v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže potom už v podstate odvolateľ účelovo v spore žiadať vyhodnotenie určitých dôkazov, ak neponúkol ďalší dôkaz, či už dôkaz výpoveďou fyzickej osoby alebo listinný dôkaz, ktorý by mohol ozrejmiť, čo aj čiastočne vedľajší nesúlad pri tvrdených určitých skutočnostiach, ktoré sú podstatné pre skutkové zistenia súdov (pozri aj uznesenie 8Cdo/157/2004 NS SR v Bratislave, v ktorom sa prejednávala existencia právneho vzťahu medzi účastníkmi konania).

28. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny a dopĺňa, že ak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že nedodržanie dodávateľskej zmluvy voči Lesom SR bolo len v zodpovednosti len a len na žalovanom, čo potvrdil aj svedok za dodávateľa Lesov SR Q.. C. X., zo

skutkového stavu nevyplýva, aby bolo vzniklo združenie na základe spoločného podnikania, ktorého forma tiež nebola preukázaná.

29. Odvolací súd so zreteľom na § 396 CSP nerozhodoval o trovách odvolacieho konania, lebo súd prvej inštancie si vyhradil, že rozhodne o všetkých trovách do 30 dní od právoplatnosti rozsudku o veci.

30. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.